

Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý

Chương 16 : Chương 16

Một ngày rảnh rỗi, tôi đến nhà Vương đại ca mà không báo trước với anh. Đúng là nhà của người làm ngành xây dựng có khác! Mới chỉ hơn hai năm, anh đã đập cũ xây mới, tháo cái này, lắp cái kia làm thay đổi hoàn toàn diện mạo ngôi nhà. Trước kia nhà của Vương chỉ có một khoảng sân nhỏ đặt mấy chậu hoa cảnh chứ không có vườn, thì nay, anh đã đập bỏ cái garage, cải tạo nó thành một vườn cây xinh xắn. Ngay giữa khu vườn là một cây xoài đang lên xanh, trên những cành cây khẳng khiu mọc lên mướt mát bao nhiêu là lá non. Một đàn chim sâu lích rích gọi nhau qua kẽ lá. Tôi ngồi xuống chiếc xích đu gỗ ở góc vườn, chợt nhớ trước đây, khi Vương gọi điện cho tôi, anh nói rằng anh sẽ trồng một cây xoài khác. Lúc đó, tôi tự giải nghĩa rằng Vương đại ca sẽ tìm một cô gái khác để yêu, nhưng hóa ra không phải. Anh đã trồng một cây xoài thật.

Vương mang bia, lạc rang và đậu nành luộc xóc muối từ trong nhà bếp ra. Chúng tôi vừa ngồi uống bia, vừa ngắm cây xoài.

- Giới thiệu với em, đây là “người tình” của anh suốt thời gian qua. – Vương bước tới, vỗ vỗ vào gốc cây. – Người tình này chỉ uống nước và phân bón, tuy vậy cũng không dễ nuôi đâu. Có một dạo người tình bị sâu đục bo-đi.

Tôi cười cười. Vương đại ca tiếp tục:

- Anh phải rình suốt mấy ngày mới khoét được kẻ thủ ác. Có một dạo nữa, người tình lại bị bệnh rụng lá, nhiều đến mức gần như trọc lóc. Lần đó, anh phải mời thợ vườn đến trị mới khỏi.

- Em không ngờ trồng xoài lại vất vả đến thế. Mà em thấy anh đâu có tay trồng cây đâu. Sống đã lay lắt thế, còn mong gì ra hoa, đậu quả. Thôi, trồng lấy bóng mát cũng được.

Vương đại ca gian giảo:

- Hay anh với em làm một vụ cá cược đi.

- Cá cái gì?

- Cá cái cây “người tình” này của anh. Anh nói cây này chắc chắn sẽ có quả.

- Em cá là không. Nếu anh thua cuộc thì sao?

- Anh thua, em muốn gì anh cũng ô kê hết. Còn nếu như em thua... khi cây xoài này ra quả, thì mình... thì mình... làm đám cưới!

Vương đại ca bản tính mưu mẹo tôi đã biết từ lâu. Nhưng lần này, tôi chắc hẳn anh sẽ thua bét nê vì tôi cũng biết ranh ma ra thêm một điều kiện nữa là “mùa sau” cây xoài phải ra quả nếu không tôi sẽ thắng. Trồng cây xoài ấy còn non lắm, đến hai ba năm nữa chắc chi đã có quả nói gì tới mùa sau. Kể cả anh có mời thợ vườn giỏi nhất thì họ cũng bó tay chào thua thôi.

Thế nhưng tôi đã lầm. Chỉ đúng một tháng sau đó, Vương đại ca hớn hờ gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi đến nhà. Anh bịt mắt tôi dẫn vào trong vườn, bắt tôi phải hồi hộp mò mẫm đi một quãng, đến khi anh bỏ tay ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi... hết nói nổi.

Ngay chính giữa vườn là một cây xoài lúc lỉu những trái căng mọng. Chưa thấy một cây xoài nào sây trái như cái cây này. Dù chắc chắn nó không phải là cây “người tình” của Vương đại ca, nhưng việc vận chuyển một cây xoài khổng lồ như thế này để trồng thay thế vào cây xoài cũ cũng đã được coi là một nỗ lực đáng khâm phục. Tôi lắc đầu quây quây:

- Anh chơi ăn gian nhé. Kết quả này không tính, em cá với anh là cá trên cái cây xoài cũ, cái cây “người tình” của anh kìa, chứ không phải là anh đi mua một cây xoài mới...

Vương đại ca chẳng thèm phản bác lại, trực tiếp chấm dứt chuỗi cãi nhãi của tôi bằng một nụ hôn dài. Khi anh bứt khỏi môi tôi, tôi tiếp tục phản ứng:

- Như thế là không công bằng, cầu hôn không có hiệu quả, ưm... ư...m...

Cả người tôi bị bế bồng lên. Vương đại ca đặt lưng tôi tựa lên thân cây xoài, tiếp tục nụ hôn ban nãy, và còn kéo dài ra mãi, ra mãi, cho đến khi tôi mệt nhoài, gục đầu lên vai anh thở hổn hển. Đợi hơi thở dịu lại, tôi hỏi anh:

- Nếu em không thể yêu anh hết 100% trái tim em như những người con gái khác, anh vẫn sẽ cưới em chứ?

- Chỉ cần em yêu anh 1% trái tim em là đủ. Anh sẽ cố gắng để tăng tỷ lệ lên mỗi ngày.

- Nếu khi vui em nhớ đến cậu ấy trước anh, khi buồn em cũng nhớ đến cậu ấy trước anh, ngay cả trong mơ em cũng mơ thấy cậu ấy trước anh, anh vẫn sẽ cưới em chứ?

- Chỉ cần em nhớ đến cậu ấy, anh sẽ cùng em nhớ cậu ấy. Có hai người nhớ đến mình, hẳn cậu ấy sẽ không còn cô đơn nữa.

- Em vẫn còn phải uống thuốc trầm cảm. – Tôi ôm chặt lấy vai Vương. Anh vuốt nhẹ sống lưng tôi:

- Và em vẫn hay quên không uống thuốc phải không. Không sao, mình cưới nhau rồi, anh sẽ nhắc để em không dứt thuốc nữa.

- Anh Vương?

- Ừ, anh đây! Em còn lăn tăn điều gì nữa?

- Anh cưới em đi!

***

Mặc dù đã bàn bạc từ đầu và tôi đã nhắc đi nhắc lại là tôi muốn một “đám cưới xanh” theo xu hướng đơn giản, tiết kiệm nhưng cuối cùng, nó lại trở thành một trong những đám cưới phô phang nhất mà tôi từng tham dự. Thật đáng buồn là chỉ có duy nhất một mình tôi thấy thất vọng vì sự phô trương này, đến cả anh Tùng, người vẫn luôn đồng tình với tôi trên mọi phương diện lần này cũng thay đổi, góp phần khiến cho đám

cưới phô phang hơn bao giờ hết bằng cách huy động một đội ngũ rước dâu gồm 10 chiếc xe mui trần trắng muốt. Tôi thực sự muốn đi độn thổ trên mặt trăng.

Mọi người cứ than cưới cheo mệt mỏi, phải lo lắng đủ thứ. Tôi chẳng cảm thấy thế. Đến sát ngày cưới, tôi vẫn lon ton ôm bàn cờ ra nhà văn hóa quận thi thố với các bô lão. Mọi chuyện đã có Vương đại ca lo hết. Ấy, các bạn đừng vội nói tôi vô tâm, ỷ lại này nọ... Tôi vốn đã đặt rất nhiều tâm tư cho đám cưới của mình, nhưng khi vừa đưa ra ý kiến rằng tiệc cưới sẽ tổ chức theo “concept” tiệc hóa trang zombie cùng nhiều ý tưởng tương tự như vậy thì cuối cùng, tôi là người bị gạt sang một bên, diễn viên chính mà chẳng khác gì khách mời, đúng đến ngày cưới mới được trưng dụng lên sân khấu.

Mà thôi, tôi cũng chẳng để bụng việc này. Vì dù sao kết quả cuối cùng cũng chỉ có một: đó là tôi về làm vợ Vương đại ca, trở thành bà chủ của căn nhà có một cây xoài to vật vã, mỗi ngày trái chín rụng lộp bộp ăn không xuể, hại tôi lúc nào cũng phải nghĩ cách mang đi tặng mọi người.

Hết tuần trăng mật, bố mẹ tôi ghé thăm. Hai ông bà coi việc tổng khứ được tôi ra khỏi nhà là một thành công lớn, hân hoan trở về cuộc sống vợ chồng son trước kia nên bây giờ lúc nào cũng tươi cười như hoa. Bố mẹ tôi ngồi xem ảnh chụp trong đám cưới, chỉ trở chề ông này hói, bà này trang điểm lòe loẹt, thằng kia bị chớp mắt... Xem chán, hai ông bà gật gù bảo nhau:

- Đàng nào cũng cưới nhau thế này, giá mà ngày trước xem mắt gặp nhau luôn có phải bây giờ đã có cháu bé rồi không!

Buổi tối, tôi tra khảo Vương đại ca:

- Bố mẹ em nói thế là có ý gì?

Vương đại ca tổng tục kể ra chuyện ngày xưa. Tôi chưa kịp “hú” này “hú” nọ thì anh quay sang tôi, hỏi:

- Ngày đó em nói là em ghét thằng xem mắt với lại khẳng định “never means never and forever”. Anh hỏi thật, nếu như biết thằng xem mắt đó là anh, em có bỏ trốn như vậy không?

Tôi mím mím môi, suy nghĩ thật nghiêm túc. Suy nghĩ một lát, tôi lắc đầu. Vương đại ca mừng như điên, thốt lên:

- Có thể chứ!

- Chứ bộ anh tưởng em không biết nghĩ cho thể diện của anh à!

LINK Truyện:

Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/ngu-quen-duoi-gian-thien-ly-3795617.html>

LINK Chương này:

Chương 16

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/ngu-quen-duoi-gian-thien-ly-3795617/chuong-16.html>